

Obsah čísla:	
Sborová „zahrádka“.....	1
Výtah z jednání staršovstva 14. 5. 2026.....	2
Nekostel.....	2
Jak žijeme: Ludmila a Petr Knappovi.....	7
Požehnáni.....	9
Kappawekend.....	11
Zamyšlení.....	13
Jan Potměšil.....	15
Diakonie hledá.....	16
Z minulosti naší dějvicke sborové rodiny (3).....	17
Karáskovský happyning.....	18
S mazáním chlebů pomohly VYDRY!.....	20
Kalendář na červen 2026.....	21

Sborová „zahrádka“

S teplejšími dny v ulicích kolem sboru vyrostly „zahrádka“ – venkovní posezení nejrůznějších místních podniků. Někde jsou to pevné dřevěné konstrukce, které zužují chodník a vlastně trochu zavazí, někde je to jen pár stolků či lavičky, které chodník spíš zabydlí, učiní ho živým městským prostorem. Leckde tak kolemjdoucí zahrádkou vlastně prochází a na chvíli se stává její součástí.

Podobnou zkušenost mohou v neděli kolem jedenácté učinit i ti, kdo prochází ulicí Eliášovou, od rušné Čs. armády směrem k Puškinovu náměstí. Na chodníku někdy postává hlouček lidí, kteří popíjejí kávu a povídají si. Pokud by nic netušící chodec nakoukl do otvoru, kterým lidé vstupují na ulici, pravděpodobně by byl překvapen – otevřel by se mu pohled na suterénní sálek se stoly, pianinem a dalšími lidmi, na které z knihovny laskavě shlíží busta učitele národů, Jana Amose Komenského. Náš sbor si v neděli po bohoslužbách otvírá maličkou „zahrádku“ na chodníku přímo vedle oken. Zatím na ní postáváme s hrnky a skleničkami v rukou, staršovstvo ale plánuje pořízení úsporných stolků, abychom si ty nádoby měli kam postavit, a také výrobu rolovacího poutače, který by kolemjdoucí informoval o tom, co že to vidí, koho to tu na chodníku potkávají.

Jak k tomu vlastně došlo? Trochu úsměvnou cestou – jedna dobrá duše se rozhodla opečovat rostliny, které dlouho stály na dřevěných schůdcích vedoucích ze sálu JAK na ulici. Sotva je odvezla domů k přesazení, schody a dveře nad nimi si začaly říkat o otevření. Tak jsme to zkusili...

...a cesta ke sborové zahrádce se nám otevřela doslova před očima.

Myslím na to, co dalšího máme obrazně či doslova „zaskládaného“, takže nevidíme možnosti, příležitosti, cesty... Přeji sobě i vám, milí čtenáři, aby nám tu a tam Duch svatý udělal trochu průvan, odsunul květináč nebo utkvělou představu a otevřel nás novému pohledu, perspektivě. Třeba jen na chvílku, na zkoušku, třeba trochu hravě nebo v legraci.

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 14. 5. 2026

- Staršovstvo s radostí přijalo žádost rodičů o křest Mariana Weisbauera a pověřilo farářku jeho přípravou.
- Staršovstvo souhlasilo s konáním obnovy křestního vyznání Jany Procházkové Mašínové a pověřilo farářku jeho přípravou.
- Staršovstvo se zabývalo nabídkami na pořádání akcí (koncert Kateryny Kolcové Tlusté a přednášky/workshopu organizace Ne Pornu) a žádostí o dlouhodobé zapůjčení sborových prostor (společenství Skopikos).
- Staršovstvo vzalo na vědomí průběžnou zprávu Libora Jílka o stavech sborových účtů a hospodaření sboru.
- Staršovstvo pověřilo Pavla Geiera zastupováním sboru na seniorátním shromáždění Jeronýmovy jednoty 9. 6.
- Staršovstvo schválilo nákup vybavení pro Zažít město jinak a pořádání workshopů s chlebem z grantu LWF v celkové výši 25 000,- Kč
- Staršovstvo schválilo nové svázání sborových matrik u knihaře (náklady cca 4 000,- Kč).

Příští řádná porada staršovstva: **4. 6. 2026 v 19:00**, své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Petru Hejlovi (ideálně e-mailem).

Nekostel

1. V názvu projektu je „NE“. Víme tedy, že to není kostel – ale co to vlastně je Nekostel?

Nekostel je projekt, nyní už i průkopnické místo ČCE, kde se pokoušíme

o nízkoprahové experimentální bohoslužby a o přiblížení křesťanství lidem mimo běžnou strukturu církve.

2. Kdo jsou nekostelníci? Kdo Nekostel tvoří?

Nekostelníci jsou pro mě ti, kdo do Nekostela přicházejí a utváří jeho podobu spolu a organizátory. Ti příchozí jsou dost různí – duchovní „hledači“, lidé s bolavou zkušeností z církve, kteří zkoušejí dát nějakému společenství novou šanci (a toho si upřímně cením!), lidé, kteří nezapadají. A taky lidé ze sborů nebo farností, kteří chtějí slavit bohoslužby i v Nekostele. Tým, který za projektem stojí, se během pěti sezón existence Nekostela proměňoval. Otcové zakladatelé byli evangeličtí faráři David Balcar, Jakub Helebrant a Karel Müller (známí i jako YouTubeři Pastoral brothers), profesor (a výpomocný kazatel ČCE) Martin C. Putna a překladatel Bible Saša Flek. K těm jsem se těsně na startu první sezóny přidala já. Do druhé sezóny jsme šli my se Sašou Flekem jako kazatelské Sousaší, Martin C. Putna a přibyla Martina Viktorie Kopecká z Církve československé husitské. Do třetí sezóny jsme zůstali už jen my se Sašou, ale přibyl náš produkční, Petr Bruna, který je starokatolík. V této sezóně Nekostel zaštiťuju já s Petrem, hledáme ale nové tváře s novými nápady, snad přibudou nejspíše na podzim.

3. Jak vlastně vypadá setkání v Nekostele a co je při něm pro vás nejdůležitější?

Stěžejní jsou bohoslužby, které slavíme obvykle v Rock Café na Národní, výjimečně i v Café Husovka na Starém Městě. Součástí je živá hudba, ať už autorská nebo přejatá, autorská poezie, požehnání. Taky sbírka pro nějakou neziskovou organizaci a dialogické kázání – kážeme v rozhovoru, ve dvou. Obvykle je součástí bohoslužeb i nějaká forma modlitby, ke které se snažíme pozvat všechny účastníky. Leckdy si při ní pomáháme tvořením, výtvarnou akcí. Po bohoslužbách nemáme kafe, protože slavíme bohoslužby večer, takže následuje drobné občerstvení a prostor pro rozhovor, tak jak ho známe třeba z dejvických nedělí.

4. Jaká je tvoje role v Nekostele?

Jsem především kazatelka, neřeším moc organizační věci, propagaci – na to je skvělý Petr. Oslovuju hosty, se kterými pak bohoslužby připravuju, vymyslím různé prvky do liturgie, případně přicházím s nápady na různé akce, které pořádáme vedle bohoslužeb. Zároveň se o mně ví, že jsem farářka, lidé mě tedy mohou oslovovat i s otázkami, lečjakým trápením, případně s žádostí o zповědní rozhovor.

5. Kolem Nekostela se postupně utváří komunita lidí. Jak s ní pracujete a jak o ni pečujete?

Po bohoslužbách je čas pro rozhovor, tam se leckdy otevřou různá témata, i osobní. Vedle bohoslužeb organizujeme i další setkání (výroba baget pro lidi bez domova, tematické procházky, křížová cesta, piknik,...), kde je obvykle dost prostoru pro rozhovor, seznamování... Já jsem k dispozici pro pastorační rozhovory i jindy, s některými lidmi jsem v kontaktu telefonicky/online. Teď se chystáme vytvořit komunikační kanál, kterým bychom rádi lidi pozvali k většímu zapojení, ať už pokud jde o nápady nebo i prakticky.

6. V Nekostele se často snažíte zapojovat různé smysly, kterými můžeme vnímat Boží blízkost. Máš nějaký konkrétní moment, který pro tebe byl opravdu silný?

Úplně to nesouvisí s těmi smysly, snad nevádí... Vzpomínám si na jeden

z prvních Nekostelů, který jsme se Sašou Flekem připravovali. Pozvali jsme tehdy lidi, aby napsali nějakou svou těžkost/vinu na papír, že ty papírky následně spálíme. Bylo to opravdu zkraje, říkala jsem si, že se lidi budou asi zdráhat, moc nás neznali, ani my je... Nezdráhali se vůbec! Spousta lidí se bez váhání zvedla a šla psát. Pamatuju si, jak jsem tehdy byla ohromená a uvědomila jsem si, že ti lidé mají úplně stejnou potřebu pokání a odpuštění jako my ve sboru. Jen na to třeba nemají ten zažitý rituál, formu. Silně mě to zasáhlo.

Podobně v letošní sezóně, když Petr Vacík všechny účastníky pozval, aby společně žehnali světu. Dívala jsem se na sál lidí, kteří žehnají, někteří možná poprvé v životě, a byla jsem ohromně vděčná, že u toho můžu být.

7. Jaký podle tebe může být vztah mezi „kostelem“ a „nekostelem“?

Kostel je víc orientovaný na ty, kdo už jsou „in“, žijí nějak uvnitř církve. Nekostel tu chce být především pro ty, kdo jsou „out“, vně nebo někde na pomezí. Vzájemný vztah může být především obohacující, alespoň já to tak zažívám. Kostel má za sebou fungující strukturu, tradici, rituály, církevní rok, specifický jazyk, všechno to bohatství církve, které tu ani nejde v krátkosti vyjmenovat. Nekostel zve k novému a novému promýšlení forem, umožňuje experimenty, různé změny.

8. Jak vnímáš roli průkopnických nebo experimentálních míst v dnešní podobě církve?

Jako větší dílek koláče. ČCE jako taková dovede oslovit určité spektrum lidí. A tyhle průkopnické výběžky zkoušejí oslovit jiný typ lidí. Pokud se to daří, dostává se evangelium k širšímu okruhu. To je dobré, ne? I když to nutně nemusí znamenat, že naše sbory porostou. To totiž není cíl. Cílem je pokoušet se nějak tvořivě dostávat Ježíšovu úkolů jít ke všem národům.

9. Řekla bys o sobě, že jsi průkopnice? Co to pro tebe znamená?

Asi bych měla být, když jsem členkou týmu jednoho z průkopnických míst, že? Sama sebe tak asi úplně nevnímám. Nekostel beru jako jednu ze součástí naší služby uprostřed světa – nemáme se stahovat, být jen sami pro sebe. Nekostel, podobně jako tábory, pěvecké sbory, kapely a hudební

tělesa všeho druhu, jako mateřská centra, svatby necírkevních párů a mnoho a mnoho dalšího, je pokusem být tu i pro ty, kdo by do kostela hledali cestu nesnadno.

10. Nekostel má za sebou už několik sezon. Jak vidíš jeho budoucnost?

Podali jsme si žádost o grantovou podporu ČCE na další sezóny, tak uvidíme (smích). Vážně: přála bych si ještě experimentovat. Zatím mám pořád pocit, že je to živé, že jsme neustrnuli. Dokud to tak bude, dává mi to smysl.

11. Je něco, o čem sníš, že by se v Nekostele jednou mohlo stát?

Bohoslužby na lodi... Propojení bohoslužeb s pohybem, tancem, divadlem...

Ale hlavní pro mě je, aby se dělo oslovení, setkání s Bohem.

12. Z čeho máš v souvislosti s Nekostelem největší radost?

Momentálně z vydařené sezóny, jsem vděčná za hosty, kteří přijali pozvání, za lidi, co přicházeli, za křížovou cestu na Velký pátek... Je toho hodně. Obecně mám velkou radost, že tu Nekostel ještě pořád je, že se proměňuje a vyvíjí.

13. A kdyby Nekostel mohl dostat dárek – jaký bys mu přála?

Zkusím to vyjádřit, byť to možná bude znít krkolomně: přála bych mu Boží požehnání. To může mít opravdu různé podoby – třeba nového člověka do týmu, svěží vítr do plachet, ale i výzvu... A spoustu dalšího, co si ani nedovedu představit, protože tak to s Božími dárky bývá, přesahují naše pomyslení.

Otázky kladla Bára Novosadová, pravidelná účastnice nekostelních bohoslužeb, odpovídala Saša Jacobea, členka týmu projektu Nekostel.

**Jak žijeme:
Ludmila a Petr Knappovi**

Bratr Knapp slavil v těchto dnech kulaté narozeniny. Gratulaci k jeho narozeninám jsme spojili s rozhovorem manželů Knappových pro náš sborový zpravodaj Souterrain. Svými společnými odpověďmi na mě působili jako dobře sehraný tým.

Bratře Knappe, v těchto dnech jste oslavil 70 let svého života. Jste slavící typ? Jak jste je oslavil? Řekněte prosím i něco o sobě.

P.: Jsem slavící typ. V naší rodině se drží tradice, že místo i účastníci oslavy jsou pro oslavence překvapením. Nejdříve proběhla bojovka podél toku Rokytky, pak jsme strávili krásný večer na Libeňském ostrově s mnoha kamarády a příbuznými. Oslava mě čeká také v práci i s mým basketbalovým týmem, se kterým už 30 let chodíme do tělocvičny na Keplerovo gymnázium. Zatím jsem od nich dostal tričko s číslem 70.

Kde jste se narodili a z jakých rodin pocházíte?

L., P.: Jsme oba Pražáci, Petr z Vinohrad, já z Bubenče a kromě pár let jsme celý svůj společný život strávili v Praze 6 a nyní už 31 let na Suchdole.

L.: Můj otec Zdeněk Kárník byl mladý nadějný historik, ale po roce 1968 byl vyhozený z fakulty, chvíli jezdil s nákladákem a pak pracoval jako úředník v památkové péči. Až po roce 89 se mohl vrátit na fakultu a stát se profesorem.

P.: Můj dědeček měl velkoobchod s dřívím, o který po únoru 1945 přišel, maminka se velmi těžko propracovávala ke svému vzdělání akademické architektky, a tak vztah nás obou

k socialistickému zřízení vskutku nebyl kladný.

Jak to bylo s vaším studiem a zaměstnáním?

L., P.: Oba jsme museli oželet své vytoužené školy – já bohemistiku a literaturu, Petr medicínu, protože bez členství ve Svazu mládeže jsme si nemohli moc vybírat. Nakonec se mně ale matematika a Petrovi ekonomie staly povoláním, které jsme měli rádi a které naplnilo náš profesní život. Dodnes matematiku učím a Petr se celý život pohybuje v bankovníctví. Mimo jiné je v několika správních a dozorčích radách a navíc ještě působí v ekonomickém poradním sboru Synodní rady ČCE.

Jak jste se seznámili?

L., P.: Den, kdy jsme se seznámili, si oba dobře pamatujeme, protože to byl den, kdy byl zastřelen John Lennon. U jeho zdi na Kampě jsme byli

ještě každý zvlášť, ale ten večer jsme se potkali na večírku u společného kamaráda a netrvalo víc než měsíc, kdy jsme spolu začali navážno chodit a vlastně i bydlet.

Vy a volný čas – vaše zájmy

L., P.: Od prvních dní byly naší společnou vášní hory – v zimě běžky, v létě pěšky jsme podnikali přechody českých i slovenských hor, jezdili jsme na odvážné výpravy do středoasijských republik SSSR – Kavkaz, Tan Šan, Fanské hory apod. Rádi jsme cestovali, kam se dalo (a že toho mnoho nebylo) - do Polska za festivaly, hudbou, za divadlem, do Maďarska na filmy od Formana a přes mnohá omezení jsme si užívali bohatý kulturní a společenský život.

Můžete něco říct o své rodině?

L., P.: Co nás však trápilo, bylo to, že nepřicházely děti. Myslím, že postačí říct, že naše první dcera se narodila až po 9 letech manželství, v době, kdy jsme s tím už dávno nepočítali. Doktoři už nad námi zlomili hůl a její příchod byl opravdový zázrak. No a tak jsme si těch zázraků pak dopřáli ještě několik. Dva roky po Barunce se narodil Matouš, pak Bětka a nakonec Kryštof. Myslíme si, že naše děti jsou věc, která se nám v životě nejvíc povedla. Dá se říct, že jsme harmonická rodina, máme se rádi a všichni sourozenci spolu drží a podporují se.

Všechny vystudovaly a nyní mají dobrou a užitečnou práci, což nás plní hrdostí. Od literatury a politologie přes sociální práce až po biochemii.

Jak se vám líbí život na Suchdole?

L., P.: Po Bětčině narození jsme konečně opustili svůj malý břevnovský byt a podařilo se nám koupit domeček na Suchdole. Užívali jsme si plnými doušky nádhernou okolní přírodu, pospolitost suchdolské komunity, zamílovali jsme si to tu a dnes si nedovedeme život jinde představit.

Odkdy jste v dejvickém sboru a jak jste se sem dostali?

L.: Do sboru nás vlastně přivedly naše děti. Nepocházím z věřící rodiny a teprve někdy v době svých vysokoškolských studií jsem se začala obracet k víře. Prošla jsem si různými fázemi i církvemi, nechala se pokřtít, ale do žádného společenství jsem úplně nezapadla. Naše děti byly věkově velmi blízké dětem Petra a Aničky Hejlových a na ZŠ začaly společně chodit na biblické hodiny. Tam jsem se v několika rozhovorech setkala s Abigail Hudcovou a odvážila se začít navštěvovat dejvický sbor. Děti se pak postupně společně s konfirmandy začaly připravovat na křest, a tak jsme tu už tak nějak zůstali.

A něco závěrem

L., P.: Ještě bychom chtěli říct, že rok 1989 byl – stejně jako pro mnoho dalších lidí – zásadním zlomem našeho života. Stále cítíme velkou vděčnost za to, že jsme ho mohli prožít a že dokážeme naplno ocenit vše, co jsme neměli a potom získali. A také máme pocit, že je třeba ty věci hájit a bojovat za ně.

Děkuji za příjemný rozhovor.

Ptala se Naděžda Sleziaková

Požehnání

X-cátníci na svém setkání (2. úterý v měsíci od 19 hodin ve sboru ČCE Dr. Z. Wintra Praha 6) rozvažovali nad tématem Požehnání.

Požehnání. Dobrořečení. Žehnání/ benedikce. Εὐλογία (eulogia) Svolávání dobra. **Dovolávání se dobra od Boha pro člověka** nebo skupinu lidí - aby se jim dařilo. Být požehnaný znamená být v blízkém vztahu k Bohu.

Při tom slovu se mi nejprve vybaví příběh, který asi všichni známe: o „ukradeném“ požehnání od Izáka (*Gen 27:34 Uslýšev Ezau slova otce svého, zkríkl hlasem velikým, a hořkostí naplněn jest náramně, a řekl otci svému: Požehnejž mně, i mně také, můj otče! Gen 27:35 Kterýžto řekl: Přišel bratr tvůj podvodně a uchvátil požehnání tvé.*)

Uvedený příběh je vlastně ojedinelý a může být ve vztahu k **požehnání zavádějící, matoucí**. Proč? Text praví, že Izák dal požehnání Jákobovi, a na Ezaua „už nezbylo“, a ten to vzal jako realitu, která už se stala a nelze ji změnit. A podle toho se pak zařídil.

Jenže výsledek žehnání, tedy **požehnání, se nevyčerpává tím, že ho někdo přijal**. Naopak. Je o tom v Bibli bezpočet textů. Požehnání míří k lidem - a přes ně k dalším lidem. V křesťanství má žehnání pomáhat lidem v různých situacích a okolnostech společenského i osobního života navazovat a udržovat kontakt s Bohem a zprostředkovávat jeho pomoc a ochranu těm, kdo jsou připraveni ji přijmout. Požehnání má zvláštní sílu, která provází toho, kdo jej obdržel, a disponuje lidské srdce, aby se nechalo proměnit Bohem. Žehnání se má pojit s vstřícným zájmem o člověka a jeho přijetím. Je dobré požehnat člověku před tím, než nastoupí cestu k těžkému úkolu – aby se mu dařilo.

Je dobře, že požehnání – na rozdíl od Izáka, Jákoba a Ezaua – už se nepojí s předáním majetku a moci.

Jsou i texty, kde se hovoří o požehnaném Bohu – (*Ef_1:3 Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských věcech v Kristu.*) - zřejmě ve smyslu Dobrořečený, chceme ho chválit.

Žehnání může být v některých společenstvích hojně používáno jako způsob pozdravu, aniž by až tolik šlo o význam při tom pronesených slov.

V katolické církvi se žehná i věcem, aby daná věc nebo místo sloužily k dobrému účelu, k němuž jsou určeny. Žehnání tedy nezpůsobuje změnu v magickém smyslu. Je tím vyjádřeno, že daná věc patří Bohu a je určena k dobru. Například jídlu, praporům, aktovkám do školy na začátku školního roku,...ale také žehnání zbraním... V evangelické církvi žehnáme jen lidem, ne věcem, ani zvířatům.

Žehnání – to je především řečené slovo, a k tomu lze zvažovat i o postavení rukou žehnajícího. Leč to podstatné je slovo. Slovo je velmi mocné. Může zranit i zabít, může hojit a dát život. Jedná se o slovo dobré, slovo, které dává osobě, události, věci dobré nasměrování. Gesto doprovázející slovo ještě umocňuje význam slova. *"Neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání."* (1Petr 3,9)

K žehnání je potřeba najít i odvahu. Majíce všeobecné kněžství, není požehnání v evangelické církvi rezervováno jen farářům. **Každý může druhému vyřídit Boží požehnání, nebo ho pro druhého vyprosit.** Nedává ho on sám, ale Bůh ho dává / může dát, a (já) Boha o něj pro žehnaného prosím.

Karel Řežábek a a Eva Javornická

Příště se chceme zamyslet nad tématem, které má už i v Bibli svůj odraz (*např. Gen 16,1... Abram, Sára a Agar..., Gen_38:9 Věděl pak Onan...*), - **Umělé oplodnění - jaké a pro koho?**, tedy například zda spermie a vajíčka od dárců mají být dostupné i pro ženy (muže) bez partnera? Setkání Xcátníků je otevřené všem, jak ostatně napovídá znak X namísto číslovky určující věkovou skupinu. Bude 2. úterý v červnu, tedy 9. 6. 2026 od 19:00 ve sboru ČCE - Z. Wintra 15, Praha 6.

Kappaweekend

Začátkem května, přesně 1. - 3. 5. 2026, se konala první letošní Kappa, zážitková víkendová akce pro mladší mládež, která se obvykle snaží tematizovat problémy dnešní doby, zejména ty spojené s křesťanským životem. Na předchozí Kappě v září 2025 byly například takovým tématem dezinformace, které tehdy účastníky dovedly až k noční defenestraci (fiktivního) synodního seniora z rozhledny a v důsledku toho také k pobytu v policejní vazbě ve sklepě místního evangelického sboru.

Tentokrát jsme si za téma zvolili náboženský fundamentalismus, doslovný výklad Bible. Účastníci z řad mladší mládeže mnoha pražských a několika jihočeských sborů se tak stali členy kaplického sboru, který ovládala právě skupina fundamentalistických fanatiků. Pod jejich vedením museli účastníci vytvářet a šířit samizdatové Bible, podstupovat dlouhé kající pochody nebo se chystat na novou potopu světa stavbou druhé Noemovy archy (vorů). Především ale bylo důsledně dbáno na bezvýhradné dodržování písma, čemuž padly za oběť vepřové párky k obědu nebo později i možnost chlapců a děvčat se mezi sebou navzájem bavit či se na sebe dokonce třebas jen dívat.

Když pak fundamentalistické staršovstvo z věroučných důvodů upálilo českobudějovického faráře Tomáš Matějovského, došla účastníkům konečně trpělivost. Vzbouřili se a byli za to ze sboru

vypuzení. Naštěstí se jich ale ujal bratr, který sbor znechucen jeho upjatostí sám opustil již dříve a nyní raději hledal upřímný vztah s Bohem v prostém poustevnickém životě v popelnici. Posilnění jeho radami a také těstovinami, které pro ně z popelnice vytáhl, dokázali účastníci kaplický sbor od fundamentalistů osvobodit.

V neděli už sice mnozí z účastníků i vedoucích jen stěží zvládali držet oči otevřené, ale zpětné vazby se shodovaly v tom, že nabitý, intenzivní víkend za to naprosté vyčerpání stál. Snad tedy společné nošení těžkých kamenů či útěk noční Kaplicí nejen obdařily účastníky osobními zážitky, ale také jim pomohly se lépe poznat a stmelit mezi sebou a třeba se i chvíli zamyslet nad tím, zda je fundamentalistický přístup ke křesťanství něčím, co je může někdy potkat.

Příští Kappa se bude konat velmi pravděpodobně v září nebo v říjnu tohoto roku. Vřele zváni jsou všichni ve věku 14-16 let. Příslušnost k evangelickému sboru není nutná ani jakkoliv jinak zohledňovaná. A ačkoliv je akce intenzivní a občas náročná, rádi vyjdeme vstříc případným speciálním potřebám přihlášených. Sledovat vývoj ohledně příští akce, lze sledovat zde: <https://www.kappaweekend.cz/>

David Nadrchal

Zamyšlení

27. 4. 2026: Uvítala jsem, že se diskutuje o Bibli. Bylo by jistě zajímavé, kdybychom se k závažným tématům mohli vyjadřovat i my laici.

V naší společnosti je zvykem, že se věci vytrhávají ze souvislostí. Vše má svoji příčinu i důsledek.

V hodinách náboženství nás učili, že Eva zhřešila tím, že neuposlechla Boha, když měla možnost si vybrat. Jako dítě jsem o tom nepřemýšlela. Teprve později, když jsem začala systematicky studovat Bibli jsem dospěla k závěru, že je to jinak. Přečteme-li si celou pasáž vidíme, že důležitou úlohu zde má ďábel (*Gn 3, 1-7*).

Eva váhala, ale on ji přesvědčil, že znát dobré a zlé by bylo pro ni vhodné, protože by byla jako Bůh...

A to je náš dědičný hřích. Věříme ve své schopnosti, že vše děláme dobře a přitom nedomyšlíme důsledky svých činů. Neplníme boží příkazy a často je ani neznáme. Hlavně, když to vynese zisk. Vždyť žijeme v kapitalismu, jehož hlavním cílem je získání velkého množství peněz. A kdo má peníze, může si hodně dovolit.

Kladu si otázky: Co je cílem křesťanství? Nepřišel Kristus proto, že nás poučil jak máme žít a že smrtí život nekončí? Člověk má možnost myslet a tvořit, žít život s Bohem, ale musíme respektovat boží autoritu.

Křesťan by neměl schvalovat vraždění a války a měl by se řídit učením Krista. Ale známe ho? Chodíme do kostela, děláme různé formální věci ale je naše srdce u Boha?

S dědičným hříchem se nerodíme (*L 18, 15-17; Mt 19, 13-15; Mk 10, 13-16*) to dosvědčuje čistý pohled těch nejmenších, ale ten hřích přenášíme na své děti. Není možnost aby děti prožili dětství v láskyplné péči matky?

30. 4. 2026: Pamatuji konec 2. světové války. Víím, že válka je něco hrozného, čeho bychom se měli obávat. Časy se mění a mírové hnutí slabne a naopak se snažíme zbrojit a vyprovokovat konflikty.

Co má dělat křesťan, jak se zachovat? Máme plnit boží přikázání. Největší přikázání je přikázání lásky. (*Mt 22,37-40; 1K 13,1-13*) Máme

rozvíjet dobré vztahy mezi lidmi. To znamená naslouchat si, mít pochopení pro druhé, neodsuzovat je, mají-li jiný pohled na věc. Právě různost pohledů je inspirací k řešení problému.

Jak postupovat v dnešní době, kdy cílem je lidi rozdělovat, nediskutovat a jen nařizovat. Šťastným společenstvím by mohlo být křesťanské společenství. Jde o společenství lidí, kteří si naslouchají a pomáhají si.

Myslím na lidi staré a osamělé, kteří by uvítali návštěvu a drobnou pomoc. Ono i slovo lidské, plné pochopení pro druhého přináší úlevu. Mohu-li se svěřit se svými problémy někomu, kdo má pochopení, nastane úleva. Je samozřejmé, že soukromé problémy nelze probírat na veřejnosti.

Je dobře, že náš časopis přinesl diskuzi o věcech víry. Bylo by dobré v ní pokračovat.

Obávám se, že mnoho lidí o Bibli ví velmi málo. Rozumět textům, které vznikaly v různých dobách a psali je různí autoři po několik století, je těžké.

Bylo by vhodné zorganizovat vzdělávací kurzy. Lidé by dostali základní informace a pak by si mohli vybrat, zda žít život víry a v kterém křesťanském společenství.

Pokud něco přinese obrat v našem nepřátelském světě, je to Kristovo učení.

Lída Příbylová

Jan Potměšil

Dne 16. dubna zemřel Jan Potměšil. Bylo mu 60 let.

Chrám Matky Boží před Týnem, kde se konalo poslední rozloučení, byl zaplněn do posledního místa. Text na parte i jako základ kázání při smutečním shromáždění byl vybrán z *1. listu Korintským 13,13*:

Nyní zůstává víra, naděje, láska, ale největší z nich je láska.

Zaznělo i mnoho vzpomínek na Honzu, jaký byl, co z něho vyzařovalo. Ač jeho život nesl s sebou mnoho těžkostí, měl v sobě ohromnou schopnost rozdávat radost a naději druhým. Utkvěla mi věta, která ho

charakterizuje výstižně - Honza měl sametové srdce...

Honza patřil k lidem, které když člověk potká, má pocit, jako by je znal víc, než tomu je. A taky má pocit, jako by zrovna vyšlo slunce.

Naši pěvci měli tu čest spolupracovat s Honzou od roku 1996 - v průběhu těch let přijal naše pozvání k účinkování na celkem 10 velkých koncertech (9 vánočních a 1 pašijovém). Dvakrát jsme zpívali na Adventních koncertech ČT, které moderoval.

Díky Honzovi mělo každé z těch vystoupení zcela výjimečnou atmosféru – cítili jsme to my, cítili to tak i posluchači, mnozí z čtenářů tohoto čísla Souterrainu to jistě může potvrdit.

Naposledy jsme to zažili při vánočním koncertu U Salvátora 18. prosince minulého roku. Pozvání k účinkování přijal bez rozmyšlení, spontánně, s nadšením a radostí sobě vlastní.

Mnoho lidí ho pak po skončení přišlo osobně pozdravit, a možná jsme někteří tušili, že další společný počín už nebude...

Zůstaly vzpomínky – na Honzu Potměšila, laskavého ryzího člověka, na jeho nezapomenutelný hlas, kterým dokázal z pašijního příběhu vypíchnout zcela specifickým způsobem imperativ: NEBOJTE SE!

Věra Tichá

Diakonie hledá

Speciální pedagog - učitel

Mateřská škola a základní škola speciální Diakonie ČCE Praha - Detašované pracoviště Saratovská, Praha 10 hledá speciálního pedagoga na pozici třídního učitele pro práci s dětmi s mentálním postižením a s více vadami. Jedná se o práci na plný pracovní úvazek. Požadované vzdělání VŠ (magisterské) - speciální pedagogika – učitelství (u cizinců je také třeba jazyková certifikovaná zkouška C 1). Požadujeme trpělivost, empatii a spolehlivost.

Těšíme se na Váš životopis včetně motivačního dopisu. Než nám zašlete životopis, podívejte se na naše stránky:

www.skolapraha.diakonie.cz

Co vám můžeme nabídnout: Přátelský kolektiv, 8 týdnů dovolené, 8 dní studijního volna, zvýhodněnou kartu Multisport.

Nástup od 24. 8. 2026

Z minulosti naší dejvické sborové rodiny (3)

O živelných pohromách

Pokud jsem informován, oheň v naší dřívější modlitebně nikdy nevypukl. Zato jsme měli dost trápení s plynem, přesněji řečeno s plynovými radiátory. Byly hodně předpotopní a zvláště svéhlavě se chovaly při zapalování. Už tehdy existovaly nedělní služby presbyterů, kteří v zimě kvůli vyhřátí modlitebny museli přicházet někdy až o dvě hodiny dříve. To by snad nebylo zas tak hrozné, ale postrachem bylo zažehnutí trysek a hořáků. Bylo k tomu také třeba předem zapálit noviny a ve vhodný okamžik je hodit na příslušné místo. Ne všichni však měli potřebnou zručnost, a tak docházelo mezi bratry a sestrami staršími k handlování (výměně služeb). Pohroma pak byla, když se kdesi vysoko nad námi (dům měl čtyři patra) uvolnila střešní taška a vzepřela se v komíně. Na to jsme museli zavolat odborníka.

Co nás však opravdu pořádně vytáčelo, byla voda. Tento živel nás však neohrožoval zdola, ale shora. Od jisté doby se stávalo, že se na stropě

farní kanceláře a přední části modlitebny objevila menší tmavá skvrna. Brzy jsme zjistili, že nad námi má byt osamělý muž, jenž má tohle na svědomí. "Nu, to se stává," řekli jsme si zprvu a ani jsme nic nehlásili pojišťovně. Pak se však skvrny objevovaly častěji a častěji (už jsme ani nepočítali, kolikrát) a trvalo týdny, než vyschly. Když se stále zvětšovaly a zanechávaly na stropěch prostorné „mapy“, museli jsme se obrátit na pojišťovnu. Jednou dvakrát nám škodu uhradila, ale když pohromy v modlitebně nebraly konce, přestala se námi zabývat. Rozhodli jsme se tedy, ač neradi, staříka shora pozvat „na kobereček“. Jednoho dopoledne se plaše dostavil. Sotva však vešel do Komenského síně a spatřil pianino, radostně mu svitlo v očích a obrátil se na nás: „Můžu si zahrát?“ Nic jsme proti tomu skromnému přání nemohli namítat. A tak provinilec zasedl ke klavíru a pustil se hbitě do hraní. Nebyla to hudba chrámová, spíše kavárenská, ale nemohli jsme mu upřít, že se vyzná. Když jsme později přece jen zavedli řeč na promáčený strop, dozvěděli jsme se, že starý pán při velkém prádle nebo koupání občas usne a přeteče mu vana. Chudák. Od nás však odcházel šťastně rozzářený, že mohl po dlouhé době uhodit zas do kláves. Na pojišťovnu jsme se už neobraceli. A stařeček brzy nato odešel cestou všelikého těla.

Daniel Henych st.

Karáskovský happyning

V sobotu 25. dubna byl krásný slunečný den a na evangelické zahradě v Mělníku se od 14 hodin konal už 6. ročník setkání lidí, kteří si chtěli připomenout Svatopluka Karáska – evangelického faráře, písničkáře a významnou osobnost disentu. S Mělníkem je Sváťa neodmyslitelně spojen, studoval zde totiž na střední zahradnické škole.

Celé odpoledne se neslo v karáskovském duchu. Hodně zpívání, vzpomínání, předcítání, kázání, ale také vzájemné setkávání, popíjení vína a ochutnávání dobrot. Slovem provázel bývalý mělnický farář Miroslav Edinger, na basovou kytaru doprovázel ten současný, Jaromír Strádal.

Celý happyning završil večerní koncert spiritual a gospel dua „T’N’T“.

Eva Henychová

KRÁL DAVID V HUDBĚ ČTYŘ STALETÍ

*Kaple sv. Kříže, porodnice u Apolináře, Apolinářská 18, Praha 2
středa 10. června 2026 v 18 hodin*

*sbor Naši pěvci, sbm. Lydie Härtelová
Lucie Nováková Urbanová - cembalo a varhany*

*Na programu:
Bach, Händel, Kuhnau, Tomkins,
Gibbons, Dvořák a další*

Vstup volný

40
NAŠI PĚVCI 1986 - 2026

S mazáním chlebů pomohly VYDRY!

Myslíte si, že vydry a příprava svačín pro lidi v sociální tísní nejdou dohromady? Že by spíš svačiny dříve snědly nebo se spíš věnovaly nějaké oblíbené vydří kratochvíli? OMYL!

Takové vydry zvládnou docela hravě připravit asi 60 svačín, stačí jim k tomu dobré vedení zkušených stejnojmenných mazaček, k tomu jedna Lotka, Bára a Andrea a Aluška Trgalová, která jim ukáže cestu do našeho sboru, kde jednu březnovou středu odpoledne příprava probíhá. A k tomu parta Marušky Gallusové, která přidá k Vydřím svačinám ještě 60 dalších a dopraví je do Naděje k hlavnímu nádraží.

Doufám, že nyní už je nad slunce zřejmé, že Vydry to se svačinami umí!

Nezapomněla jsem na začátku říct, že Vydry jsou mladé slečny z oddílu Ligy lesní moudrosti, že?

Bára Novosadová

Kalendář na červen 2026

Bohoslužby každou neděli v 9:30	7. 6. VP	Saša Jacobea
	14. 6.	Saša Jacobea
+ program pro děti	21. 6.	Lydie Härtelová
on-line na:	28. 6.	Saša Jacobea, bohoslužby s dětmi, závěr školního roku
dejvice.evangnet.cz/ line-vysilani	5. 7. VP	Jordan Tomeš

Přímý odkaz na YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:
youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-_Fw

Mládež (13+)	čtvrtek v 18:30 – 20:00
Nejmenší děti + rodiče	čtvrtek 4. 6. a 18. 6. v 9:30
X-cátníci	úterý 9. 6. v 19:00, téma: „Umělé oplodnění – jaké a pro koho?“ (info: Martin Volný, martinvolny@seznam.cz)
Naši pěvci	středa 3. 6. v 18:30 – 20:30 a generálka koncertu 8. 6. v 19:00 – 20:30 středa 17. 6. závěrečný večírek v Nebušicích
Zpívání Diakonie Stodůlky	pátek 19. 6. (SJ) v 9:15 – 10:15
Obcování	pondělí 22. 6. v 19:00, téma: --bude stanoveno-- (info: Andrea Bohatová, andrea@ablingua.cz)
Biblická hodina	úterý v 15:30 – 16:30 (naposled 23. 6.)
Klub poznávání	čtvrtek 4. 6. v 9:30: Jana Jindrová: z díla Jaroslava Seiferta čtvrtek 25. 6. v 9:30 posezení nad knihou
Staršovstvo	čtvrtek 4. 6. v 19:00
Ostatní	3. 6. příprava chlebů pro lidi v soc. nouzi 7. 6. koncert EvangSwing (16:30 FS ČCE Dejvice, Dr. Z. Wintra 15) 10. 6. koncert Naši pěvci (18:00 kaple sv. kříže u Apolináře) 11. 6. dostaveníčko Škola Diakonie (15:00 - 18:00 Vlachova 1502/20, Stodůlky) 28. 6. závěr ŠR se zmrzlinou a pekařským workshopem pro děti 4. - 11. 7. sborová dovolená (Saalbach)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu
je v neděli 24. 5. 2026. Číslo vyjde asi 31. 5. 2026.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658 (večer), henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 739 246 347 (Markéta Petříčková, sborová sestra), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: **salár=101**, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103

